

morbosum, & infinitis excrementis oneratum corpus possederet, proculdubio etiam corruptioni subditus mortem jam in membris suis gessisset, & cupiditatibus suis carnalibus divexatus peccator extitisset, adeo ut lapsui illi horrendo horrenda illa mutatio corporis & animæ adscribenda non foret, nec tota universi Machina maledictione & corruptione illa, quam *μαλίστα*, i.e. *vanitatem Apostolus* nominat, ut in præcedentibus monuimus, propter hominem multata fuisset. Nec bonum hominem *Deus* vidisset, nec dixisset, si talis ante lapsum fuisset qualis post lapsum esse deprehenditur, quandoquidem ipsum perfectum ad imaginem suam condidit, perfectum, inquam, non solum animam, quæ imaginem Divinam præcipue gerebat, sed etiam corpore perfecto, & omnibus numeris absoluto constantem. Imò quia post lapsum Imaginem Divinam perdidit, ineffabilibus donis Divinis se ipsum orbavit, totam suam structuram corruptit, ac se totum quantum infanda sua cupiditate, & vetiti fructus esu deturpavit, calamitas illa non solum animam ipsam, sed etiam totum corpus profligavit, & ex pulcherrima sua Harmonia in extremam perniciem præcipitavit. Ac cum *Apostolus Paulus* in carne peccatum habitare affirmet, & proinde anima ipsa quoque depravata, ac corrupta in tam fædo domicilio sedem suam habeat, quis animam ante lapsum incorruptam, & à Deo Creatore ipso inspiratam immigrasse in tam fædum habitaculum asserere audeat. Unde omnino concludamus oportet, cum corpus ante lapsum illi post lapsum plane dissimile fuerit, nec carnem, nec ossa corporis ante lapsum illis, quibus homo post lapsum constat, similia fuisse, sed sicut corpus totum, longè subtiliora, pulchriora, illustriora, & perfectiora extitisse. Illa verò post lapsum prioribus maxime dissimilia, atque ideò crassiora, fœdiora, & imperfectiora, cum corpore suo mortuo in cineres & favillas abire, ex quo corpore Veteris Hominis *Adami* per lapsum corrupto, mortuo, & in pulverem ac cinerem redacto Novum Hominem, corpus scilicet illud prius incorruptum novissimo die restauratum, & à Creatore nostro Omnipotentissimo renovatum iri scimus.

Sed de *Christi Servatoris* & *Liberatoris* nostri corpore quid dicendum? Admiranda Persona *Σαββωτ* *Iesus Christus*, in quo Divina & Humana Natura mirabili, & imperferutabili nexu conjuncta & unita sunt, & qui secundum illam cum *Patre* in æternum fuit, & ab æterno ab ipso genitus est; secundum hanc verò in tempore ex femine quidem muliebri mox post lapsum promisso, sed absque virili, per *Spiritum Sanctum* conceptus, more omnium hominum natus, & in lucem editus est, ac initium suum habens, nativitate sua corpus humanum & mortale natum est, quod Naturalis corporis affectionibus, ut paulò ante dictum est, obnoxium, ac postea temporali morte sublatum manifestè humanitatem suam arguit. Verum enim fuit semen Davidis: *Act. cap. 2. v. 30. cap. 13. v. 22, 23.*

ex quo *Messias*, i.e. *Christus* secundum carnem nasci debebat. *Es. cap. 11. vers. 1. Ier. cap. 23. v. 5.* & ex cujus familia & stirpe fuit *Virgo Maria*, *Luc. cap. 1. vers. 27.* Fratribus verò suis per omnia similis existeret, ad *Hebr. cap. 2. vers. 17.* ad *Philip. c. 2. v. 7.* excepto peccato, *1 Joh. 3. vers. 5.* ad *Hebr. 4. v. 15.* Corpus itaque ipsius humanum essentiam & proprietates humanæ naturæ, ac in illa infirmitates naturales, quæ ipsum etiam doloribus, cruciatibus, ac mortui ipsi subjecere, continebat. Hæ post mortem, atque resurrectionem ab essentia humanâ segregata sunt: Illæ in æternum manentes *Christum* nobis exhibent glorioso corpore post ascensionem glorificatum, & æternum nostrum Regem, qui suos in hac vita gubernat, tuctur, conservat, & caput est omnium suorum Fratrum, quos, membra sua, in hac præfenti vitâ colligit, & in futura vitâ sibi conformes redditos æternæ beatitudinis gloriâ, nullum finem habiturâ, beabit. Mortale *Christi* corpus infirmitatibus obnoxium, nostroque jam post lapsum corpori, peccato excepto, simile ab *Adami* corpore ante lapsum immortali, & nullis infirmitatibus subdito differbat, licet utrumque peccato caruerit, quoniam illud mortale natum est: hoc verò immortale creatum, nunquam mortuum fuisset, si *Adamus* lapsu & inobedientiâ suâ ejus immortalitatem in mortalitatem non mutavisset. A nostro etiam discretum erat peccati absentia, quod in nobis regnans cum morte æternâ passionis, mortis, resurrectionis, & glorificationis nostri *Servatoris* auxilio & operâ à nobis auferendum & removendum erat. Corpus ipsius, in quo Divinitas sedem ac domicilium suum locaverat, imò Divina & Humana Natura unitæ erant, sine femine virili, ex *Virgine Mariâ* per *Spiritum Sanctum* sine peccato conceptum est. Corpus nostrum ex virili & muliebri semine conjunctis conceptum in peccatis nascitur, eaque de causa Originali & Actuali peccato commaculatum iram Divinam, & æternam damnationem meretur. Corpus ipsius infirmitates, dolores & cruciatus sustinuit, mortemque subiit ipsam pro peccatis nostris, ut nos sanguine ipsius profuso, & corpore fracto, ac morte temporali dissoluto, ex peccatis, Diaboli potestate, & æternâ morte erepti in pristinam nostram libertatem vindicaremur. Corpus nostrum propter nostra ipsorum peccata infinitis miseriis, doloribus & cruciatibus in hac vitâ torquetur, cruciatur, affligitur, ac meritis peccatorum poenas luit, nec unquam felicitatis illius æternæ compos fieri potest, nisi in hac vitâ à *Servatore* nostro per *Spiritum Sanctum* regeneremur, domum illam peccati, corpus nostrum, moriendo deponamus, & in die novissimo Domino & capiti nostro conformes reddamur. Admirandum est mysterium de *Christo*, qui totius universi creati possessor, & hominum caput futurus, eternam Mundi essentiam, ut ipse homo, habere, atque ideò homo nasci debebat; qui *Dei Filius* ex *Deo* etiam natus esse debebat; quem iram Patris sedaturum & extincturum, etiam in ipso

Mysterium de Christo.

Patre

Patre esse oportebat; quem hominis filium futurum etiam hominis essentiam & proprietates, ac proinde etiam humanam animam, & humanum corpus habere necesse erat.

Hæc omnia dilucidè demonstrant, Corpus *Adami* ante, & post lapsum, atque *Christi* Corpus ante, & post glorificationem suam insigni discrimine inter se distincta fuisse. Corpus *Adami* ante lapsum incorruptibile, immortale, & omnis peccati expertus, ac post lapsum corruptibile, mortale, peccatisque inquinatissimum extitit, eâ de causa etiam morte delendum, & in pulverem & cineres redigendum, ut in priorem innocentiam statum revertatur. Corpus *Christi* ante mortem corpori *Adami* post lapsum simile fuit, essentia quidem humana constans, & infirmitatibus, ac mortui obnoxium, sed peccatorum expertus, & vacuum, nec, ut reliquorum hominum omnium, ex *Adami* lapsi progonie procreatorum corpora, ex virili, & muliebri semine conjunctione natum. Hinc licet morte infirmitates illæ tollende erant, non tamen putrefactionem in sepulchro sensit, nec in cineres abiit. sed tertio die resurgens essentiam suam humanam retinuit, & resurrectionis corporum nostrorum futuræ certitudinem asseruit, ac stabilivit. Corpus verò ejus post mortem, resurrectionem, & ascensionem glorificatum & maiestate sua æterna exornatum tale est, quale *Adamus* ante lapsum habuit, cui, ut nos fratres ipsius conforme corpus nanciscamur, faxit ille *Glorificator* noster, qui post depositam terrenam hanc corporis nostri tabernam æternæ beatitudinis nos participes reddet, si eadem nos dignos deprehenderit. Atque hæc de materia hominis primi sexto die creati: Sequuntur ea, quæ de forma ejusdem dicenda restant.

Postquam Omnipotens Creator Hominis Corpus ex terra creavit, & in speciem humanam figuravit, formam etiam ipsi additi inflando vivum halitum in nasum ipsius, quo viva anima evasit, ut *Moses Genes. 2. v. 7.* loquitur. Anima igitur hominum omnium primo inflata à *Deo*, est forma istius corporis à *Deo* creati, de qua Philosophorum Ethnicorum cœcitas multa & mirra somnia finxit, & animam, quid sit, definiendo & describendo, quid dixerit, & effutiverit, ipsa nec scire nec intelligere potuit. Mirabilior, & subtilior non est creatura in tota rerum creaturarum Universitate, quam anima hominis, propter quam, ex interitu propriâ inobedientiâ ascito, vindicandam etiam ipse *Filius Dei*, secundum Deitatis Personam, in mundum venit, & carne assumpta infirmitates, dolores, cruciatus, & mortem ipsam in cruce contumeliosissimam, & ignominiosissimam passus est. Hinc dignitas ejus, & omnem admirationem excedens excellentia patet, quod etiam *Deus* de suo Majestatis throno descendens animam, & corpus humanum nascendo induere non dedignatus fuerit, ut charissimum sibi genus humanum ab interitu liberatum pristinae suæ gloriæ restitueret. Quæ profecto felicitas contingere non potuit *Lucifero* cum Angelicis suis Legionibus à *Deo Creatore*, &

Domino suo deficienti, atque in statu suo miserrimo & deplorabili veranti, & perseveraturo. *V. Sacris Literis* etiam Spiritus, & à spirando, quia spirando inflatus. *Salomo Eccles. cap. 12. v. 7.* mortuam spiritum, (i.e. animam) ad Deum, qui illum dedit; & *vers. 46.* ut & *Stephanus Act. 7.* tes spiritum (i.e. animam) suam, *Deo* commendavit, intelligentes, ejus carnis custodem perpetuum custodem esse bulum igitur Spiritus scorum denotat, cum animâ conjungitur. *Ψαλμ. passim in Novo Testamento* refrigero, flo, spiro, quæ vocem illam divinam respiciunt, & *Mosis* narrationi exactè respondent animæ essentiam & proprietatem, ac demonstrat, quidnam ratione ad ipsius cognitionem adeo abstrusam, & tantis involutam nobis penetrare licet cognoscamus, & auream *ἡ ἀληθεία*, revera effectum, ut otiosa simulachra & in hoc mundo versamur, & ventres nostros, vermium huiusmodi saburra farciamus, & lupratum illecebris destruantur, & gloriam Dei manifestemus intellectum nostrum illustrant. Nostri, & Mundi, quarum ligentia vera nos ad veritatem

Anima igitur est essentia mortalis, principium & initium suum habens, & ab ipso (i.e. *Dei*) creata, & corpori ut cum eo totum hominem constitueret, qui totum omnibus, quæ in iis sunt, rundem Dominus esset, quæ ipse in sua totius Creationis enarsum ideò errorem committit, aut vim quandam divinitus & omni essentia carentem essentiam, & substantiam cœlestes, quos res ipsa, & *Sacris Literis* manifestè testantur, & hallucinationis accedens quoddam facientis homo ex anima & corpore quod nemo, imò nec ipsi *E* atque omne compositum ex his constituitur, quarum reunte, ipsum compositum necessario sequitur, ipsum partibus combinatum etiam essentialis, animam nimirum junctæ ipsam essentiam humanam verò, & separatæ illam anima esset nuda vis, virtutis essentia expertus, necessarius aut essentiam aliam haberet.

(e)